

Scénář – Český rozhlas – Rozhovor s paní Kovářovou

Průvodní slovo čtou Sabina Kovářová a Filip Jiroušek

Jsme tříčlenný tým žáků sedmého ročníku ze základní školy v Mnichovicích. Naší pamětnicí je Libuše Kovářová, moje prababička.

Paní Kovářová, rozená Zemanová, se narodila 11. května 1922 v Probulově v píseckém okrese, jako čtvrtá ze šesti dětí. I přes svůj handicap, vrozenou deformaci rukou, byla vzornou žačkou měšťanské školy. Bydlela velmi daleko, tam i zpátky chodila pěšky, ale nejhorší byla cesta v zimě.

A ještě příhodu povím. Že jsem taky ztratila po cestě... To nebyly ale nějaký holinky, to byly jenom takový přezůvky přes bačkory a já jsem zapadla do závěje a ta přezůvka gumová, ani galoše se nedá říct, trošičku to bylo vyšší nad kotníky, no a ta mi tam zůstala až do jara, když sníh rozestál.

Rodina měla velké hospodářství. Kromě domácích zvířat a dobytka tam s nimi žili i dvě služebné, podruzi s rodinami a další lidé, kteří pomáhali s pracemi na statku. Maminka mé prababičky se o všechny velmi dobře starala.

Pekla každých čtrnáct dní čtrnáct bochníků chleba. Sama. Čtyřapůlkilový byly ty bochníky. Takže maminka nebyla jenom selka, aby poroučela nebo chodila řák, musela pomoci s tou nejhorší prací.

Během první světové války strýc tatínka paní Kovářové velmi pomáhal prezidentu Masarykovi a později i Edvardu Benešovi. Za druhé světové války velký statek Kovářových zabrali Němci. Na konci války v něm bydleli i Rusové.

Takže když přišli Němci, byli v poschodí nahoře bez nějakýho dlouhýho ptaní. Prostě si to zabrali. A Rusové tam byli taky. Rusky vždycky mamince svěřovaly: „My se jich bojíme těch šéfů.“

Jeden z bratrů paní Kovářové v devíti měsících oslepl. Později se stal výborným muzikantem. Uměl hrát na šest hudebních nástrojů, ale věnoval se především hře na klavír a harmoniku. Paní Kovářová, která ho často doprovázela na jeho zkoušky a koncerty, vzpomíná, jak se k němu zachovali Němci.

Kdo s nim pude s bráškou. Měli to v hostinci a chtěli hrát, aby jim hrál na harmoniku. No tak tatínek říkal: „No kdo jinej než Libuška.“ No tak Libuška to vzala za svý... a byla jsem tam s ním. A oni byli, to by člověk nevěřil, vojáci a Němci vlastně nepřátelský k nám, že jo. A na to pódium vedly stupínky a oni mu vedli ty nohy, aby nešláp vedle.

Statek v jižních Čechách zdědil další z bratrů paní Kovářové. Po roce 1948 ale bylo všechno jinak a mladý hospodář skončil u Pomocných technických praporů.

Prababička žije už od dob studií v hlavním městě. Zajímalo nás, jestli má nějaký životní cíl.

Jo, dotáhnout to do stovky. Jo. Až se bude Markétka vdávat, já vim. (smích)